Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ — ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἀδέξιος ποὺ εἶμαι! φώναξε ὁ μυστηριώδης ὑπάλληλος. Ὁ φακός μου κύλησε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἄ, πρέπει νὰ τὸν βρῶ, προτοῦ ξανάρθουν μέσα ἐδῶ ὁ ἀδελφός κ' ἡ καμαριέρα τῆς δολοφονημένης;

Κι' ἔσκυψε ἀμέσως, ἄπλωσε τὸ μακρὺ κ' ἀδύνατο σῶμα του γιὰ νὰ κυττάξῃ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι τῆς μὶς Λίλιαν. Μὰ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔριξε, τινάχτηκε ἀπ' τὴν μεγάλη εὐχαρίστησι ποὺ τοῦ ἔπροξένησε τὸ θέαμα ποὺ εἶδαν τὰ μάτια του καὶ πρόφερε μ' ἕναν κοροϊδευτικὸ τόνο:

—Ἔβγα ἔξω, φιλαράκο μου, ἔβγα!.. Δὲν σ' ὠφελεῖ τίποτε νὰ μείνῃς περισσότερο κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἔλα πιάστηκες!

Κι' ἀμέσως ἔπιασε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν κρυμμένος κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἀπ' τὴ μιὰ γάμπα του καὶ τὸν ἔσυρε μὲ δύναμι ἔξω.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνας βρωμάρης μὲ κόκκινα κ' ἀνάκατα μαλλιὰ καὶ μὲ πυρόχρωμη γενειάδα. Δὲν ἦταν ὅμως καθόλου φοβισμένος καὶ δὲν ζήτησε καθόλου νὰ φύγῃ. Κι' ὅταν τὸν ἄφησε ὁ Ἰωσίας, σηκώθηκε καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

—Μὴν φωνάζῃς, φίλε μου. Δὲν μπῆκα ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ κλέψω... Μπῆκα γι' ἄλλο πρᾶγμα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε. Πάρε λοιπὸν μιὰ λίρα κ' ἄφησέ με ἥσυχον.

— Ἄ, φίλε μου, εἶπε ὁ Ἰωσίας στὸν κουρελιάρη, παίρνοντας τὴν λίρα του. Γιὰ ποιὸν μὲ παίρνετε; Νομίζετε ὅτι μπορεῖτε νὰ μοῦ βουλώσετε τὸ στόμα μὲ μιὰ λίρα; Γελιόσαστε!.. Θὰ βάλω τὶς φωνές, ἂν δὲν μοῦ δώσετε ἀκόμα ἐννιὰ λίρες!...

—Βρωμάνθρωπε!... μουρμούρισε τότε ὁ κουρελιάρης, τρίζοντας τὰ δόντια του. Ξέρεις νὰ ἐκμεταλλεύεσαι μιὰ χαρὰ τὶς περιστάσεις ποὺ σοῦ τυχαίνουν... Θὰ τὰ περνοῦσες ὡραῖα μαζύ μου, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω, ποὺ πρέπει νὰ μείνω κρυμμένος ἐδῶ!.. Νά, πάρε λοιπὸν κ' ἄλλες ἐννιὰ λίρες κ' ἄδειασέ μου γρήγορα τὴ γωνιά. Ἐμπρός, στρίβε!..

Ὁ Ἰωσίας, ἀφοῦ πῆρε τὶς δέκα λίρες, ἔβγαλε μέσα ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα φάκελλο, τὶς ἔβαλε μέσα σ' αὐτὸν καὶ τέλος, μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία, ἄρχισε νὰ γράφῃ κάτι ἐπάνω στὸ φάκελλο μὲ τὸ μολύβι του.

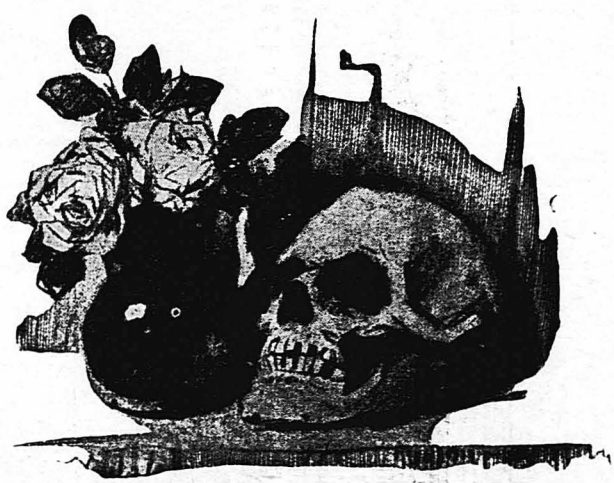

Ὁ ἄλλος τὸν παρακολουθοῦσε ἔκπληκτος καὶ τέλος δὲν κρατήθηκε καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί κάνετε ἐκεῖ, τί γράφετε;

—Θὰ σοῦ δείξω τί ἔγραψα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰωσίας. Νά, διάβασε!...

Καὶ τοῦ ἔβαλε μπροστὰ στὰ μάτια του τὸ φάκελλο, πάνω στὸν ὁποῖο εἶχε γράψει:

«Δέκα λίρες στερλίνες γιὰ τοὺς φτωχοὺς τοῦ Λονδίνου, ἐκ μέρους τοῦ Μούρφυ, ἀρχηγοῦ τῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας».

—Γκόνταμ, μὲ γνωρίζετε λοιπόν!.. μουρμούρισε κατάπληκτος καὶ μανιασμένος συγχρόνως ὁ μεταμφιεσμένος ἀστυνομικός, ποὺ ἦταν πραγματικὰ ὁ Μούρφυ.

Καὶ πιάνοντας τὴν περροῦκα του καὶ τὴν ψεύτικη γενειάδα του, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦσαν στὴ θέσι τους, ξαναπε:

—Πές μου λοιπόν, διαβολάνθρωπε, πῶς μπόρεσες καὶ μάντεψες ποιὸς εἶμαι;

—Ἔλα, ἔλα, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ φλυαροῦμε, ἀγαπητὲ Μούρφυ. Μάθε μόνον, ὅτι τὴν στιγμὴ ποὺ σᾶς ἔπιασα ἀπ' τὸ πόδι, καλά λαβα ἀμέσως πῶς δὲν εἶχα νὰ κάνω μὲ κανέναν ἄλλον, παρὰ μὲ σᾶς... Μὴ σᾶς ξαφνιάζει αὐτό, γιατὶ ἔχω παρατηρήσει ἀπὸ καιρὸ ὅτι, κάτω ἀπ' τὸ μικρὸ δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ σας ἔχετε.... ἕνα ἐξόγκωμα!. Λοιπόν, σᾶς ἀφήνω νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε καὶ σᾶς εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχία στὶς ἔρευνές σας.

Ὁ Μούρφυ, ἀκούγοντας τὸν παράξενο ἐκεῖνον ὑπάλληλο μιᾶς ἐτησίας ἐπιθεωρήσεως νὰ τὸν κοροϊδεύῃ τόσο χοντρά, ἄφριζε κυριολεκτικῶς ἀπ' τὴ λύσσα του. Κι' ὅταν ὁ Ἰωσίας ἔπαψε νὰ μιλάῃ, ὁ Μούρφυ, τρέμοντας σύγκορμος ἀπ' τὴν φούρκα του, ξεστόμισε μὲ μιὰ βραχνιασμένη φωνή:

— Δαίμονα, σὲ ξέρω ποιὸς εἶσαι!.. Εἶσαι...

—Ὁ Σέρλοκ Χόλμς! εἶπε ὁ ντυμένος στὰ μαῦρα ἄνθρωπος κ' ἀμέσως γίνηκε ἄφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΙΟΠΟΤΕΙΟΝ

Μόλις βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ τελευταίου θύματος τοῦ πρωτότυπου καὶ τρομεροῦ κακούργου Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη, ποὺ εἶχε ἀναστατώσει τὴν Ἀγγλία ὁλόκληρη μὲ τὰ ἐγκλήματά του, ὁ ἐπινοητικώτατος ἀστυνομικὸς ψιθύρισε:

— Καὶ τώρα, χωρὶς νὰ χάνω καιρό, πρέπει νὰ πάω ἀμέσως στὶ τι κοὶ νὰ ἐτοιμαστῶ νὰ ἀτιοκεφθῶ τὸ «Ὀπιοποτεῖον τῆς Ἰνδῆς».

Στοὺς πολλοὺς εἶνε τελείως ἄγνωστα τὰ ὀπιοποτεῖα, τὰ περίφημα καὶ μυστηριώδη αὐτὰ κέντρα, πού, φυσικά, λειτουργοῦν κρυφά, μακριὰ ἀπ' τὰ μάτια τῆς ἀστυνομίας. Τέτοια κέντρα, ὅπως καὶ σ' ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τοῦ κόσμου, ὑπάρχουν καὶ στὸ Λονδῖνον πολλά. Καταφεύγουν σ' αὐτὰ ὅσοι θέλουν, μὲ τὴν νάρκωσι καὶ τὰ εὐχάριστα ὄνειρα ποὺ φέρνει ἡ χρῆσι τοῦ ὀπίου, νὰ ξεχάσουν γιὰ λίγες ὧρες τὰ βάσανά τους καὶ τὶς σκέψεις τους.

Τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ κέντρα αὐτὰ τῆς λήθης εἶνε πολυτελέστατα καὶ συχνάζουντσι, δυστυχῶς, ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, καὶ κυρίως, τῆς ἀριστοκρατίας, οἱ ὁποῖοι περνοῦν τὶς νύχτες τους μέσα σὲ ἐκστατικὰ ὄνειρα, μέσα σὲ φαντασμαγορικοὺς κόσμους, τοὺς ὁποίους γεννᾶ ἡ χρῆσι τοῦ «Θεϊκοῦ Καπνοῦ».

Πρέπει ἔτσι νὰ δῇ κανεὶς τοὺς καπνιστὰς τοῦ ὀπίου, τοὺς ὁποιμανεῖς, γιὰ νὰ καταλάβῃ ποιὲς ἀφάνταστα τρομερὲς καταστροφὲς φέρνει στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ τὸ ὄπιο. Οἱ καπνισταὶ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ δηλητηρίου εἶνε χλωμοί, ἀδύνατοι, μὲ ρυτίδες στὸ πρόσωπο, μὲ μάτια θολὰ καὶ μισοσβυσμένα. Σοῦ κάνουν τὴν ἐντύπωσι ἀνθρωπίνων σκιῶν, παρὰ ζωντανῶν ἀνθρώπων. Ἕνας σοφὸς ἰατρὸς τοὺς χαρακτήρισε θαυμάσια ὡς «κινούμενα πτώματα»!

Γιὰ νὰ πάῃ σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κέντρα ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς φόρεσε ἕνα καινούργιο κοστοῦμι «τζέντλεμαν» καὶ μιὰ περροῦκα, ἔβαλε μαῦρο μουστάκι, πουδραρίστηκε καὶ τράβηξε μερικὲς γραμμὲς μὲ κίτρινο κραγιόν στὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ὄψη ἀσθενική.

(Ἀκολουθεῖ)

στὸν καναπὲ τοῦ γραφείου του κ' ἐπερίμενε ἥσυχος τὴν ἐπάνοδό τους, χωρὶς κανένα πειὰ φόβο. Εἶχε ὑπολογίσει καλὰ τὰ πράγματα.

Οἱ μάρτυρές του θαυμάσιαν στὸ σπίτι τὸν κ. Κράπφεν. Ὅτι θάχε γυρίσει καὶ θὰ τοῦ εἶχε πῆ ἡ γυναῖκα του πῶς ἔδωσε τὶς ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα γιὸ τὴ λαμπρὴ τοποθέτησι... Τί θάκανε; Θὰ ἠρνεῖτο νὰ παράσχῃ τὴν ἱκανοποίησι, τὴν πλήρη ἱκανοποίησι, ποὺ θὰ τοῦ ζητοῦσαν οἱ μάρτυρες; Τότε θάταν ὑποχρεωμένος νὰ δεχτῇ τὴ μονομαχία, μονομαχία μέχρι θανάτου. Σ' αὐτὸ θὰ ἐπέμεναν ἀπολύτως οἱ μάρτυρες. Λοιπόν; Ἂν γινόταν αὐτὴ ἡ μονομαχία κ' ὁ κ. Κράφπεν ἔβγαινε νικητής, ἂν σκότωνε δηλαδὴ τὸν ἀντίπαλό του, τότε, ἀντίο ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα! Βέβαια, θὰ τοῦμενε στὰ χέρια μιὰ ἀπόδειξι. Μὰ μὲ τί μοῦτρα θὰ ζητοῦσε τὴν πληρωμὴ τοῦ χρέους ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θὰ ἐσκότωνε στὸ πεδίον τῆς τιμῆς, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ἐχασιούκισε; Θὰ τὸν ἔβριζαν ὅλος ὁ κόσμος...

Ὦ! Δὲν ἀνησυχοῦσε καθόλου ὁ κ. Κράπφεν γιὰ τὴν ἀπάντησι τοῦ κ. Ἔγγελβουρστ, γιατί εἶχε ὑπολογίσει καλὰ τὰ πράγματα. Καὶ ὅταν εἶδε τοὺς μάρτυρες νὰ γυρίζουν χαρούμενοι, τοὺς φώναξε, χωρὶς νὰ τοὺς ἀφήσῃ καιρὸ νὰ τοῦ ποῦν τί ἔκαμαν:

—Ἔ, μονομαχοῦμε, λοιπόν, αὔριο;

—Εὐτυχῶς, ὄχι! τοῦ εἶπαν. Ὁ κ. Κράπφεν ἐδέχθη νὰ σᾶς ἐκφράσῃ τὴ λύπη του γιὰ ὅ,τι συνέβη. Δὲν εἶχε τὴν πρόθεσι νὰ σᾶς προσβάλῃ. Σᾶς ζητόει συγνώμην καὶ δέχεται νὰ σᾶς δώσῃ ἱκανοποίησι...

—Ἄμ τῶξερα ἐγὼ πῶς εἶνε δειλὸς κατὰ βάθος! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ κ. Ἔγγελβουρστ. Ὅταν ἄκουσε γιὰ μονομαχία, τὸν ἔπιασε τεταρταῖος! Ὄχι παίζουμε! Ἐνῶ ἐγώ! Ἄ, ὅλα κ' ὅλα! Ὅταν πρόκειται περὶ τιμῆς... δὲν λογαριάζω τὴ ζωή μου!... Μπᾶμ καὶ κάτω!... Πῶς;.. Πῶς;..

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ